

τῶν παρατηρήσεων τοῦ Φαινοῦ ὁ περιώνυμος Μέτων ὁ Ἀθηναῖος ὠφελῆθεις συνέταξε τὸν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθέντα *Μετώγειον* κύκλον ἢ *ἐννεακαυδεκαετηρίδα*.

Τὸ παρατηρητικὸν τῶν ἀρχαίων δὲν κατέλιπεν ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Ἐντεῦθεν εἰς πᾶσαν χώραν καὶ εἰς πᾶν χωρίον οἱ ποιμένες καὶ οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ναῦται εἶνε ἔμπειροι τῶν σημείων τοῦ καιροῦ. Ἐνταῦθα, ἐν Ζακύνθῳ, ὡς προγνωστικὸν σημεῖον Ν. Α. ἀνέμου ἔχουσι τὰ ἐπιζυγόμενα νέφη ἐπὶ τοῦ Σκοποῦ, κορυφῆς Ν. Α. τῆς πόλεως βουνοῦ, ὃν οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουσαν Ἐλατον. Διὰ τοῦτο ὅταν βλέπωσι τὸν Σκοπὸν ὑπὸ νεφῶν κεκαλυμμένον λέγουσιν·

Ὁ Σκοπὸς καπελωμένος,
μὲ Σιρόν' εἶνε πιασμένος.

Καὶ τῷ ὄντι, ὅταν ὁ Σκοπὸς ἔχη νέφη, προμηνύει ἄνεμον καὶ βροχὴν ἢ αὐθιμερὸν ἢ μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Ὅταν πνέῃ ὁ Λίψ (Γαρμπῆς), φέρει βροχὰς διακεκομμένας, διὸ καὶ λέγουσιν ἐνταῦθα·

ἀγαπάω τὸν Γαρμπῆ,
γιατὶ βρέχει καὶ κρατεῖ.

Ἄλλαχού ὅταν μετὰ ἀστραπᾶς καὶ βροντᾶς δὲν πνέῃ ὁ βορρᾶς, ἔρχεται καθαρὸς νότος, διὸ καὶ λέγουσι

ἄστραψε κ' ἐβρόντησε
καὶ δὲν ἐδόρησε,
καθάριος νότος.

Διὰ τί λέγεται ἐν Τρικάλοις τῆς Θεσσαλίας,

ἂν βρέξ' ἢ Ἐπαπαντῆ
σαράντα ἡμέραις δὲν κρατεῖ,

ἄγνωσθῆμεν.

Ὅτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἐν γένει εἶναι παρατηρητικὸς τῶν σημείων τοῦ καιροῦ, καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς κοινοτάτης παροιμίας

Ἡ ἡμέρα ἢ καλὴ
φαίνεται ἀπὸ τὸ πρωῖ.

Περὶ πολλῶν ἄλλων προγνωστικῶν σημείων ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡσιόδου παρατηρηθέντων καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου ἐν τῷ περὶ *Ἀρέμων* καὶ ἐν τῷ περὶ *σημείων ὑδάτων καὶ πνευμάτων καὶ χειμῶνων καὶ εὐδίων ἀναγραφομένων* καὶ τὴν σήμερον ἔτι παρατηρουμένων καὶ ἰσχυόντων ἴσως θὰ διαλάβωμεν ἄλλοτε.

Ἐρ Ζακύνθῳ τῇ 18 Ἀπριλίου 1886.

ΚΑΝΕΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΗΣ.

Κατὰ τὸ τελευταῖον μηνιαῖον δελτίον τῆς δημοτικῆς ἀπογραφῆς τῶν Παρισίων, αἱ γεννήσεις ἐν τοῖς μῆμασι τῆς μεγαλοπόλεως, ἐν οἷς οἰκοῦσι πτωχοί, εἶναι πενταπλάσια περίπου τῶν ἐν τοῖς μῆμασι τοῖς οἰκουμένοις ὑπὸ πλουσίων.

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΙ ΤΑ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΕΙΑ

Ἐν τινι γερμανικῇ ἐφημερίδι ἐδημοσιεύθη ἡ ἐπομένη διήγησις περὶ τῆς ἀφορμῆς, ἣτις παρώρμησε τὸν Βίσμαρκ νὰ προβῇ εἰς κατάργησιν τῶν χαρτοπαικτεῖων ἐν Πρωσσίᾳ.

Ἐν ἔτει 1865, λέγει, εὐρίσκοντο ἐν τοῖς λουτροῖς τοῦ Βάδεν πλείστοι ἐπιφανεῖς εὐπατρίδαι καὶ πολιτευταὶ καὶ διπλωμάται, ὧν ἡ παρουσία προσεيلκνυετο καὶ ἄλλο μέγα πλῆθος ξένων. Αἱ αἰθουσαι τοῦ χαρτοπαϊγνίου ἦσαν πάντοτε μεστὰι κόσμου, πλὴν δὲ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος χαρτοπαικτῶν προσήρχοντο ἕκτισε καὶ πολλοὶ ἄλλοι, εἴτε ὅπως παιζῶσι καὶ αὐτοί, εἴτε πρὸς θέαν τῶν παιζόντων. Ἐν τούτοις διακρίνετο ἀνὴρ τις μεγαλόσωμος καὶ βαρὺς τὸ ἦθος, φορῶν στενὸν μανδύον φαιοῦ χρώματος καὶ πῖλον μαλακὸν πλατύγυρον. Ἦτο οὗτος ὁ Βίσμαρκ, πρόεδρος τότε τοῦ πρωσικοῦ ὑπουργείου. Πολλὰκις ἐπλησίαζε καὶ ὁ Βίσμαρκ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαϊγνίου, καί, ὡς προδήλως ἐφαίνετο, ὅπως διασκεδάζῃ τὴν κατέχουσαν αὐτὸν ἀνίαν, ἔθετε πέντε εικοσάφραγκα ἐπὶ ἐνὸς παιγνιοχάρτου· ἀλλ' οὐδόλως μεριμνῶν περὶ τῆς τύχης αὐτῶν, ἐξηκολούθει ἀταράχως τὸν περίπατόν του ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ἐπανήρχετο μετὰ τινα λεπτὰ ἵνα ἴδῃ ἂν ἐκέρδησε ἢ ἔχασε· ἂν εἶχε χάσει, ἔθετεν ἄλλα πέντε εικοσάφραγκα, οὐδέποτε ὅμως ἐπανελάμβανε τρεῖς τὸ παιγνίδιον.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἦλθεν εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖον νέος τις εὐπατρίδης ἐκ τῆς Βορείου Γερμανίας μετὰ τῆς νεαρᾶς καὶ περικαλλεστάτης συζύγου του, ἣν πρό ὀλίγου χρόνου εἶχε νυμφευθῆ. Οὗτος μετέσχε τοῦ παιγνιδίου μετὰ τηλικαύτης τόλμης ὥστε διήγειρε τὴν γενικὴν περιέργειαν. Κατ' ἀρχὰς ἡ τύχη ἐφάνη εὐνοῦς πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐτρέπη κατ' αὐτοῦ, καὶ ἔχασε μέγала ποσά· ὅσον ὅμως πλείοτερον ἔχανε, τόσον ἠύξανε καὶ τὸ ἐπίθεμα. Εἰς μάτην προσεπάθει νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὸν ἡ σύζυγός του. Ἐκεῖνος ἔμενεν ἀκαμπτος καὶ ἐξηκολούθει μακρινῶς τὸ παιγνίδιον. Ἡ σύζυγός του ἰκέτευεν αὐτόν, προσεπάθει νὰ τὸν σύρῃ ἐκτός τῆς καταχθονίου αἰθούσης, τὸ δὲ ὄχρον πρόσωπόν της ἐμαρτύρει τὴν αὐξοῦσαν ἀγωνίαν αὐτῆς. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀναισθητῶν πρὸς τὴν ὀδύνην τῆς συζύγου του, οὐδὲ κἂν πρὸς στιγμὴν ἀπέσπα τὸ ἀπληστον βλέμμα του ἀπὸ τῶν παιγνιοχάρτων. Ἐχασε καὶ πάλιν ἔχασε, μέχρις ὅτου μετ' ἀπώλειαν ὑπερόγκου ποσοῦ, ἀνηρέυνθησε τυρετωδῶς τὰ θυλάκιά του καὶ συναγαγὼν ὅσα τῷ ὑπελείποντο χρήματα—καὶ ἀνήρχοντο ταῦτα εἰς πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν—ἔθεσε πάντα ἐπίθεμα ἐφ' ἐνὸς παιγνιοχάρτου. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ περιερέετο ὑπὸ ἰδρώτος, αἱ δὲ χεῖρες ἔτρεμον· ἡ περιέργεια τῶν παρισταμένων ἐκορυφώθη, προ-

σῆλθε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Βίσμαρκ ἵνα ἴδῃ τὸ ἀποβη-
σόμενον. Ἄλλ' ἡ τύχη ἐφάνη καὶ πάλιν δυσμενῆς
πρὸς τὸν νέον βαρῶνον, ὅστις τότε κάτωχρος στρα-
φεὶς πρὸς σύζυγον τοῦ ἐψιθύρισε κρυφίως ὀλίγας
λέξεις εἰς τὸ οὖς αὐτῆς. Ἐξῆλθεν ἡ νέα τῆς αἰ-
θούσης, προπορευθεῖσα τοῦ ἀνδρός της. Αἴφνης ἠ-
κούσθη ὀπισθὲν της κρότος πιστολίου καὶ ὁ νέος
ἔπεσε, διατρηθείσης τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διὰ σφαί-
ρας. Πρὸ τοῦ νεκροῦ τοῦ συζύγου της ἔστη φρίτ-
τουσα ἡ νεαρὰ γυνή, προτείνουσα ἐν ἀγωνίᾳ τὰς
χεῖρας· βαλοῦσα δὲ κρυγὴν φρίκης ἔπεσεν ἀναι-
σθητος χαμαί. Ὡς ἦτο ἐτόμενον, πολυπληθεῖς
θεράποντες προσέδραμον πανταχόθεν καὶ ἀπεκό-
μισαν ἐν σπουδῇ ἐκεῖθεν τὸ πτώμα τοῦ ἀνδρός
καὶ τὴν λιπόθυμον γυναῖκα, διότι τὰ τιαυτά δυ-
στυχήματα κατὰ κανόνα, κρατοῦντα ἐν τοῖς χαρ-
τοπαικτείοις, πρέπει ταχέως νὰ καλύπτονται διὰ
νὰ μὴ παραβλάπτηται ἡ υπόληψις τοῦ καταστή-
ματος. Ἐν ᾧ ταῦτα ἐγίνοντο ἠκούσθη τις ἀνα-
φωνῶν ἐν ὀργῇ μεγίστη: «Αὐτὰ πρέπει νὰ παύ-
σωσιν ἐπὶ τέλους! Φέρουσι ὄνειδος εἰς τὴν Γερ-
μανίαν τοιαῦτα καταγῶγια!» Ἡ φωνὴ ἦτο τοῦ
Βίσμαρκ, ὅστις ἐτήρησε τὸν λόγον του. Προτοῦ
νὰ παρέλθωσιν ἑπτὰ ἔτη ἔκτοτε καὶ τὸ τελευ-
ταῖον χαρτοπαικτεῖον ἐκλείσθη ἐν Γερμανίᾳ.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Ἐπάρχει ἐν Κίνᾳ βιβλίον δημοτικώτατον, τὸ
Τοιάο—*Air*—Κουάγκ, ἧτοι βιβλίον τοῦ γέλω-
τος, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ ἡμέτερα κωμικὰ ἡ-
μερολόγια. Τοῦτο εἶνε συλλογὴ παροιμιῶν, ἱστο-
ρικῶν λέξεων, ἀστεϊσμῶν, κωμικῶν ἀνεκδότων,
ἢ δ' ἀνάγνωσις αὐτοῦ τέρπει τοὺς Κινέζους περὶ
τὰ τέλη τῶν γευμάτων αὐτῶν ἢ τῶν ἐσπερίδων.
Ἐκ τῶν ἀνεκδότων τούτων μεταφέρομεν ἐν-
ταῦθα τινὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πνεύματος τῶν
κατοίκων τοῦ Οὐράνιου Κράτους.

Δύο ἄνθρωποι, ὁ Σούγκ καὶ ὁ Κούγκ, θερμαί-
νονται πρὸ μιᾶς θερμάστρας. Ὁ Σούγκ, χαρ-
ακτῆρος ἀπαθούς καὶ πολύλογος, παρατηρεῖ ὅτι
καίεται τὸ φόρεμα τοῦ εὐερεθίστου Κούγκ.

— Φίλε μου, λέγει πρὸς αὐτόν, ἤθελα νὰ σοῦ
ὀμιλήσω δι' ἐν πρᾶγμα. Τὸ εἶδα πρὸ ὀλίγων
στιγμῶν καὶ ἤθελα νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ· ἀλλ' ἐπειδὴ
διηγοῦνται ὅτι ἔχεις χαρακτηῖρα εὐερεθίστον,
ἐδίστασα· ἀφ' ἑτέρου νομίζω ὅτι ἂν δὲν σοῦ εἶ-
πῶ τίποτε, θὰ σὲ ἀδικήσω. Εἰς τρόπον ὥστε ἀ-
πεφάσισα νὰ σοῦ ζητήσω τοῦλάχιστον τὴν ἄδειαν
νὰ σοῦ ὀμιλήσω.

— Λοιπὸν... λέγε!

— Ἰδοῦ, τὸ φρέμα σου καίεται, εἶπεν ἡσύχως
ὁ Σούγκ.

— Τί διάβολον! ἀνέκραξεν ὁ Κούγκ με ὀργήν,

βλέπων τὴν καταστροφὴν τοῦ ἐνδύματός του,
δὲν ἠμποροῦσες νὰ με εἰδοποιήσης γρηγορώτερα;

— Πόσον κακὸν χαρακτηῖρα ἔχει! ἐψιθύρισε
ὁ Σούγκ ἀπομακρυνόμενος ὀλίγον. Οἱ ἄνθρωποι
εἶχον δίκαιον νὰ με προειδοποιήσουν!

Εἰς ἄνθρωπος κλέψας μίαν ἀγελάδα συνελή-
φθη καὶ κατεδικάσθη εἰς τὴν ποινὴν τῆς κάγκης,
τουτέστι νὰ κλεισθῇ ὁ λαίμῳς του ἐντὸς δύο ζυ-
λων σκαπτῶν. Φίλοι του τινὲς ἰδόντες αὐτὸν εἰς
τὴν ἐλεεινὴν ταύτην θέσιν τὸν ἠρώτησαν τί
ἔκαμεν.

— Ὡ! τίποτε· εἶδα εἰς τὸν δρόμον ἓνα πα-
ληόσχοινον καὶ τὸ ἐπῆρα.

— Ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ σὲ τιμωρήσουν με
τόσην αὐστηρότητα διότι ἐπῆρες ἀπὸ τὴν γῆν
ἓνα παληόσχοινον.

— Νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν... Εἰς τὴν ἄκραν
τοῦ σχοινοῦ ἦτο δεμένη μία ἀγελάδα.

Λόγιος νευρικώτατος εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ κα-
τοικῇ εἰς οἰκίαν, εὐρισκουμένην μεταξὺ τῶν κα-
ταστημάτων ἐνὸς σιδηρουργοῦ καὶ ἐνὸς λεβητο-
ποιοῦ. Ὁ θόρυβος τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν οἱ δύο
ἐκεῖνοι τεχνῖται τὸν ἐτρέλλαινε, εἶπε δὲ πρὸς
ἓνα φίλον του ὅτι, ἂν μετώκουν, θὰ ἔδιδε πρὸς
αὐτοὺς ἐν καλὸν γεῦμα.

Μίαν ἡμέραν παρουσιασθέντες οἱ δύο γείτονες
τῷ εἶπον ὅτι, ἐπειδὴ ἤκουσαν νὰ γίνεται λόγος
διὰ τὴν ὑπόσχασίν του, ἤρχοντο νὰ τῷ ἀναγγεί-
λωσιν ὅτι μετώκουν.

Ὁ λόγιος προσέφερε πρὸς αὐτοὺς μεγαλοπρε-
πὲς γεῦμα, κατὰ δὲ τὸ ἐπιδόρπιον τοὺς ἠρώτησε
ποῦ μετέβαινον.

— Ἀλλάσσομεν κατάστημα, εἶπεν ὁ λεβητο-
ποιός· ὁ σιδηρουργός μεταβαίνει εἰς τὸ ἰδικὸν μου
μαγαζεῖον καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἰδικὸν του.

Μία γυνὴ ἀέριζε διὰ ριπιδίου τὸν νεκρὸν τοῦ
συζύγου της, ἀποθανόντος ἐν μέσῳ χειμῶνος.—
Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἠρώτησαν πρὸς τί τὸ παράδοξον
ἐκεῖνο ἀέρισμα, ἀπήντησεν·

— Ὁ σύζυγός μου μοῦ ἐσύστησεν ἐπὶ τῆς νε-
κρικῆς κλίνης του νὰ περιμεῖνω νὰ ψυχρανθῇ τὸ
σῶμά του διὰ νὰ ξαναῖπανδρευθῶ.

Ευλοκόπος, φορτωμένος κλάδους, ὤθησε καθ'
ὁδὸν ἓνα ἱατρόν. Οὗτος ἠθέλησε νὰ τοῦ δώσῃ ἐν
ῤάπισμα.

— Κτύπησέ με με τὸ πόδι, εἶπεν ὁ ευλοκόπος,
ὄχι με τὸ χέρι. Προτιμῶ νὰ πονέσω περισσότερο
— ἀλλὰ νὰ μὴ πέσω εἰς τὰ χέρια σου, διότι τότε
θὰ εἶμαι χαμένος.

Ἐβίχζε τις ἓνα φίλον τοῦ νὰ μείνῃ καὶ νὰ
γευματίσῃ μαζῇ του. Ὁ φίλος ἤρνετο.